

Μὲ τὸ νερομουρμούρισμα ταιριάζει τὸ τραγοῦδι.
 Κάπου φλογέρα ἀκούγεται, κάπου σκυλιά λαχτίζουν,
 Κι ἀντίπερα ἀπὸ τὰ μαντριὰ στερνὸ τραγοῦδι λέει,
 Κομμένο καὶ νανουριστό, βοσκοῦλα ἢ πικραμένη,
 Κι ἀπλώνεται στὸ ἀπόσπερο καὶ τὴν ἔρμιὰ μαγεύει.
 Γύρω τὰ λεῦκα, οἱ πλάτανοι, τὸ λέν, καὶ τ' ἄριοκλάδια
 Τὸ ξαναλένε σιγαλά· τὸ λέει κ' ἡ νερομάνα
 Καὶ ἡ ρεματιά τὸ μυριολέει, καὶ στὰ πλατιά φτερά του
 Γλυκὰ γλυκὰ κι ὀλόβουβα ὁ ἀγέρας τὸ ξαπλώνει.

5.

Ὅταν ἀνοίγουν τὰ κλαριά καὶ σκάζουν τὰ μπουμπούκια
 Καὶ ἀπὸ τοὺς κάμπους, τὰ βουνά, τὶς λαγκαδιές, τὰ δάσα
 Οἱ ὀμορφιές τῆς ἀνοιξιῆς ξεχύνονται στὸν κόσμο,
 Καὶ ἡ πλάση μῦρα πνέοντας εὐωδιαστὴ ἀνασαινει,
 Στους χλωροὺς λόγκους γέροννε, στὰ κλαρικά, στὰ φύλλα,
 Καὶ μὲ χαρὲς οἱ κοπελλιές, οἱ ὀμορφες βοσκοῦλες,
 Παίζουν παιγνίδια μάργιολα καὶ λὲν τρελλὰ τραγοῦδια.
 Κι ἄλλη γιὰ προΐκες ἱστοράει, γιὰ στόλους ἄλλη λέει
 Καὶ γιὰ τὰ ξόμπλια τὰ καλά, τὶς πλουμιστὲς ποδιές της,
 Κι ἄλλη ποὺ ξέρει μολογáει γιὰ τὶς κρυφὲς ἀγάπες
 Καὶ τὰ νυχτανταμώματα μιὰς λυγερῆς στοὺς λόγκους,
 Καὶ γιὰ τοὺς νειοὺς τοὺς ὀμορφους καὶ γιὰ τραγουδιστάδες,
 Ὅπ' ἀγαπᾶνε οἱ κοπελλιές, καὶ γιὰ τὶς χάρες πύχουν.
 Καὶ μιὰ ὀμορφοῦλα καστανὴ καὶ μιὰ περδικοστήθα
 Μιὰν ἄλλη μὲ σγουρὰ μαλλιά στὰ στήθια γαργαλίζει,
 Κι ὄλο κυλιοῦνται στὶς δροσιές, στὴ γλὴ καὶ στὰ κλωνάρια.
 Ἄλλη μιλάει γιὰ τὰ μαλλιά τῆς ἄλλης, τὶς πλεξοῦδες,
 Πῶς εἶναι σὰ δεντρογαλιές καὶ ζμαῦρες κορακάτες,
 Καὶ λέει πῶς μὲ τὸ γήτεμα τὰ βάσκαντα τρανεύουν

Καὶ μαρμαρώνει κι' ὁ λαμὸς κι ἀσπρογαλιάζει ὁ κόρφος.
 Καὶ μιὰ ποὶ πλέκει ἀμίλητη γιὰ τραχηλιὰ σειρήτη
 Γλυκὰ γλυκὰ τὸ τραγουδάει τὸ λυγερὸ τραγοῦδι
 Τῆς νειότης ποὺ μαραίνεται σὰν ἡ καρδιά πονέσει.
 Καὶ δυὸ ἐπλέκουν τὰ μαλλιά, νὰ τὰ περιχτενίσουν,
 Νὰ τὰ ξεπλέξουν τίχατε γιὰ νὰ τὰ ἰδοῦν κ' οἱ ἄλλες,
 Νὰ τὰ θαυμάζουν ποῦν' ὄμορφα. Καὶ μιὰ κοκκινομάλλα
 Βαστάει φλογέρα κεντιστὴ κι ὀμορφοσκαλισμένη,
 Καὶ παίζει χάμου ξαπλωτὴ τῆς Πούλιως τὸ τραγοῦδι,
 Κ' οἱ ἄλλες γύρω σιγαλά τερπνὰ τὸ ἄρμονίζουν.
 Καὶ τὸ στεφάνωμα ἀρχινοῦν ὀλόχαρες νὰ παίζουν.
 Πλέκουν στεφάνια ἀπὸ σμυρτιές κι ἀπὸ ἀνθούς τοῦ λόγκου
 Καὶ κάνουν στεφανώματα. Βάνουν καὶ στεφανώνουν
 Τὶς δυὸ ποὺ ἔχουν ξέπλεκα χυμένα τὰ μαλλιά τους,
 Κ' οἱ ἄλλες στὸ στεφάνωμα μὲ ἀνθούς τὶς περιχύνουν.
 Στοῦ ἕμενιου τὸ κοίμισμα πλαγιαίζουν ταιριασμένες
 Ἀπάνου σὲ γλωρόφυλλα, κομμένα ἀπὸ τὰ λόγκα,
 Κι ὀλόχαρα ἀγκαλιάζονται κι ὀλόγλυκα φιλιοῦνται.
 Καὶ οἱ ἄλλες γύρω τραγουδοῦν τὸν εὐτχο τὸ γάμο
 Καὶ λαχταρίζουν τὰ κορμιὰ ἐπιθυμιές καὶ πόθους.
 Μὲ τὴ φλογέρα ξαπλωτὴ, παίζει ἡ κοκκινομάλλα
 Τραγοῦδι τῆς χαρᾶς τερπνὸ, τοῦ γάμου τὸ τραγοῦδι.
 Κι ὅταν γυρίζει τὸ σκοπὸ σουράει καὶ μὲ τὰ χεῖλη
 Κι ὁ λόγκος γύρω ἀντιλαλάει τὸ σούριγμα στὰ πλάγια.

6.

Μὲ τὶς πολὺλαλες φωνές, ποὺ σέρνουν μὲ τοὺς ἦχους
 Τοῦ λογιζοῦ τοὺς κλωθισμούς, τοῦ πόθου τὰ ταξείδια,
 Σ' ἄλλης ζωῆς πλανέματα, στής ἀρνησιᾶς τὴ βρῦση,
 Λούζοντας μὲ ὑπνοβότανα τοῦ νοῦ τὸ κάθε φύλλο,
 Ραίνοντας μὲ γητέματα κάθε ψυχῆς τὰ φίλτρα,